

MARIAN JANIK

HRIECHOM POZNAČENÍ

MARIAN JANIK

HRIECHOM POZNAČENÍ

redakčná úprava Tomáš Čačko
dizajn a grafická úprava Monika Zbínová

rok vydania 2019

ISBN 978-80-570-0650-3

Prológ

Bolo niečo po druhej hodine poobede, keď si Lucia spomenula, že má odovzdať novému farárovi pozvanie k štedrovečernému stolu. Tradičia nesmie byť porušená, prízvukovala jej ráno matka, keď ju vyprevádzala z domu. Nezabudla jej pripomenúť, ako každý rok, aby si všimla bezdomovcov, ktorí pozabudli na základnú osobnú hygienu a s pomocou správcu ich presvedčila, že k zajtrajšiemu štedrovečernému stolu musia prísť čisti a bez alkoholického zápachu. Ďalšie rady Lucia počúvala na pol ucha. Za pätnásť rokov, čo je súčasťou matkinho veľkolepého charitatívneho projektu, ich poznala všetky naspamäť.

„Zlatko, je mi tak ľúto, že tento rok sa nemôžem zúčastniť záverečných vianočných príprav,“ ospravedlňovala sa Simona Mayerová svojej dcére, „ale záverečná správa pre čerpanie eurofondov ma časovo úplne pohltila. A otec bol pozvaný na fotenie do prezidentského paláca. Nemám srdce mu prekaziť túto príležitosť.“

„Ale mama, nechaj to tak, ja to zvládnem. Pomáham ti už od malička, nestratím sa.“

Upravila si vlasy a rázne vykročila k autobusovej zastávke. Na konci ulice sa predsa len ešte raz otočila, aby bezstarostne zamávala svojej matke, a o dvadsať minút už sedela v diaľkovom autobuse, ktorý ju viezol z Modry do Bratislavy.

Stacionár pre bezdomovcov v mestskej časti Petržalka bol známy svojou tolerantnosťou a osobitným prístupom ľuď, ktorí stáli na čele občianskeho združenia „Teta Klára“. Nikto netušil, ako vznikol trochu čudesný názov združenia. Dôležitejšie bolo, že za posledné roky si mnohí – osudom postihnutí – ľudia v Bratislave uvedomili, že v stacionári „Teta Klára“ majú jedinečnú šancu dostať sa z pomyselného spoločenského dna, na ktoré spadli, či už svojím pričinením alebo „zásluhou“ svojich najbližších.

Od rána bolo v útulku živo. Menej prispôsobiví nešťastníci hľadali v okolitých kontajneroch slušné oblečenie, tí šikovnejší posedávali v blízkom okolí a snívali o okamihu, ktorý im naplní žalúdky do sýtosti a ešte ich aj obdaria menším prekvapením miestni politici. A niekoľko najdôveryhodnejších členov pomáhalo pri príprave stolovania. Medzi nimi nechýbala už roky Dorota, ktorej komplikované dlhé priezvisko bolo dedičstvom maďarských a rakúskych predkov. Preto si jej krstné meno vydobylo medzi osadenstvom pevnú pozíciu a priezviskom sa nikto nezaoberal.

„Dievčatko zlaté, dievčatko zlaté,“ zapišťala Dorota, keď uvidela Luciu, „konečne máme nového farára! To je úžasné, úžasné, počkaj, pomôžem ti s obrusmi...!“

„Teta Dorota, sama som ešte nemala čas sa s ním zoznámiť,“ priznala Lucia. „Od rána je tu roboty ako na kostole. Zajtrajší deň je pre vás najväčší sviatok, tak sa musí makať! Ale ďakujem ti, že si mi ho pripomenula, lebo mu musím odovzdať pozvanie od matky.“

Poopravila obrus na ďalšom stole, ale keď sa pozrela, koľko stolov je ešte potrebné vyzdobiť, tak jej klesla nálada. Do večera muselo byť všetko pripravené, aby zajtrašia Štedrá večera privítala všetkých bezdomovcov, pre ktorých bol stacionár jej matky jediným skutočným domovom.

Štedrovečerný program mal pre užívateľov útulku špeciálny harmonogram.

O dvanástej na obed podávanie kapustnicovej polievky s domácimi koláčmi, o druhej malá štedrovečerná omša, o tretej rozdávanie darčiek od sponzorov a o štvrtej hlavná večera, po ktorej pokračovala skromná zábava, spojená s pozeraním televízneho programu. Alkohol bol výnimočne dovolený, ale len pol litra na hlavu. Po slávnostnom prípitku sa pán farár tradične odobral k štedrovečernému stolu k majiteľke útulku do rodinného domu v Modre. Okrem neho sa na

slávnostnej večeri objavili tí, ktorí počas roka najviac pomáhali občianskemu združeniu „Teta Klára“.

Pre Luciu bol Štedrý večer večerom veľkej vianočnej párty v ich rodinnom dome. Bez veľkej spoločnosti, v ktorej centrom pozornosti boli vždy jej rodičia, si už Vianoce ani nevedela predstaviť. Štedrí sponzori jej nikdy nezabudli priniesť drobnú maličkosť, s ktorou sa vždy popýšila pred svojimi kamarátkami. Čím bola staršia, tým aj stúpala hodnota darovaných pozorností.

„Tak ty si tá Lucia, dcéra našej láskavej majiteľky útulku,“ začula za svojím chrchtom ľahký povzdych. Otočila hlavou, prestieranie stolov ale nepreerušila. Dorota od radosti ticho zapišťala. Vytušila identitu chlapa, ktorého robustná postava ohromila aj samotnú Luciu. Nebyť dokonale vyžehleného habitu, asi by si pomyslela, že chlapík prišiel rovno z posilňovne. Široké ramená, dlhé ruky, vzpriamená postava... Len tá veľká kučeravá brada a lenonky na očiach jej prekážali v dokonalom profile kulturistu.

„Áno, ja som Lucia a som rada, že ste sa pri mne zastavili, pán farár.“ Neprestala prestierať nový stôl. „Tuto Dorota mi pomáha zvládnuť dnešný nápor, tak sa nehnevajte, že sa vám venujem len okrajovo. Keďže ste nový, asi nepoznáte niektoré naše zvyky; skôr sú to domáce tradície zaužívané už niekoľko rokov a moja mama si na ne potrpí.“

„O tvojej mame som počul samé superlatívy.“ Na chvíľu sa taktne odmlčal, lebo videl, že Lucii sa v jednom prípade poplietla poloha noža s vidličkou. „Myslel som, že ju dnes stretnem a poďakujem sa za prijatie do funkcie hlavného pastora. Keďže prijatie bolo akosi narychlo, ako povedal pán správca, tak som nemal ešte tú česť stretnúť sa s tvojou matkou.“

Farár stál na druhej strane stola, ktorý Lucia upravovala, a intenzívne si prezeral dievča, ktoré svojou mladosťou a bezprostrednosťou prinášalo do miestnosti osobitú čaro. Svetlé gaštanové vlasy mala za-

viazané do malého vrkôčika, čím vystúpili do popredia jej veľké tmavé oči. Pery nemala vôbec namaľované a po lícach sa jej tiahol veľmi jemný púder. Na prstoch žiadne prstene, na tvári žiadny piercing. Striedmosť oblečenia na jej štíhlej postave akoby ešte viac zvýrazňovala jej prirodzenú krásu, ktorú zdedila po matke. Pohyby rúk boli ladné, presne cielené, zvlášť pri uväzovaní sviatočných mašličiek na sviečkach, rozostavaných po stoloch.

„Mama mi ráno prízvukovala,“ pokračovala Lucia, „aby som vás srdečne pozvala k nám na zajtrajší Štedrý večer. A ak sa práve chystáte mi oznámiť, že vám to povinnosti neumožňujú, tak rýchlo zabudnite na akúkoľvek výhovorku, lebo prítomnosť pána farára za naším štedrovečerným stolom je asi taká samozrejmosť, ako keď poviete, že zajtra ráno musí vyjsť slnko.“

Ráznosť, s akou mu Lucia oznámila zajtrajší program, ho dostala. Čakal toto pozvanie, na ktoré ho už ráno upozornil správca, a aj si v priebehu dňa pripravil niekoľko dôvodov, prečo sa nemôže zúčastniť štedrovečerného posedenia, ale pozvanie mladého dievčaťa ho dojalo.

„Ozaj, a kde ste doteraz pôsobili?“ spýtala sa Lucia pri naprávaní príborov. Upravila ešte servítky a prešla k ďalšiemu stolu. Popri starostiach o stolovanie nemohla postrehnúť, že pod hustou bradou sa na farárovej tvári vytvorili hlboké vrásky a jeho pohľad nadobudol značne strnulý výraz. Už-už chcel čosi povedať o svojej minulosti, keď jeho zámer zmarila Dorota, ktorá sa medzičasom v tichosti vyparila a teraz sa vrátila s neskrývanou radosťou nad úlovkom, ktorý držala v ruke.

„Správca mi ho požičal!“ jačala od šťastia a nemotorne obracala v rukách Polaroid. „Mám povolené tri snímky! Lucia, prosím... Vyfotíš ma s pánom farárom? Prosím...“

Radostne poskakujúca Dorota sa nedala utíšiť a hoci sa pán farár netváril práve najšťastnejšie, Lucia prerušila prácu pri stole a odfotila

ich. Detinské správanie Doroty nemalo konca. Ako malé dieťa sa tešila zo skutočnosti, že malá štvorcová fotografia tak rezko vyskočila z prístroja a po chvíli čakania sa objavil na fotografickom papieri krásny farebný obrázok.

„Aj ty sa musíš odfotiť,“ zavelila Dorota a priam nasilu postavila Luciu vedľa farára. „Pán farár, pán farár, dajte si ruku na jej plece, nestojte ako soľný stĺp. Ruka... Pán farár, úsmev... A hotovo!“

Dorota vytiahla fotografiu, zamávala ňou nad hlavou a podala ju Lucii.

„Aspoň budem môcť ešte dnes ukázať mame vašu podobizeň,“ skonštatovala Lucia a odložila si snímok do vrečka. Ani ona, ani Dorota nemali dôvod sa zaoberať rozpačitosťou v tvári pána farára.

„Juj, ste vy ale veľký štramák,“ skonštatovala odchádzajúca Dorota. Vôbec ju netrápilo, že treba pomôcť pri stoloch. Hľadela zasnene na fotografiu a obdivovala samu seba.

Farár chcel ešte niečo povedať, ale Lucia sa natoľko vložila do stolovania, že už nenašiel odvahu vyrušiť ju. Myslel si, tajne dúfal, že pozvanie na zajtrajšiu Štedrú večeru prejde do zabudnutia, ale v podvečer si ho Lucia vyhľadala u správcu a s nežným dôrazom mu pripomenula, že o šiestej sa začína večera. Správca mu vysvetlí adresu, je možné sa spojiť s niektorým sponzorom, ktorý ho zoberie do Modry. Správca Lucii prisľúbil, že sa o pána farára dobre postará a ak bude treba, tak ho osobne dovezie.

*

Rodičia už boli doma. Ich prítomnosť natoľko vzpružila Luciu, že zabudla na ťažký vyčerpávajúci deň. V autobuse celou cestou podriemkala a na zastávkach, keď ju otvárajúce dvere autobusu vytrhli zo snenia, rozmýšľala, ako sa vyhovoriť z večernej diskotéky, na ktorú sa sľúbila svojim kamarátkam.

„To je ozajstný prezident?“ neverila svojim očiam. Objala otca jemne zozadu, aby ho nerušila v práci pri počítači.

„Živý a zdravý,“ potvrdil jej otec. „V novinách sa síce píše, že je ľahko nachladnutý, mierne unavený, a preto nemôže nikoho prijať, ale on si zatiaľ odbehol na poľovačku. Tie dobroty, ktoré vidíš na stoloch, sú len malým pokračovaním jeho ťažkej rekonvalescencie.“

„Páni... S toľkým jedlom by sme vystačili v útulku na týždeň. Všetci by si olízali desať svojich prstov. A možno aj tie, ktoré im chýbajú. Radšej som sa nemala pozerať... Keď si predstavím, že zvyšky hodia do kontajnera...“

Luciin otec ešte chvíľu brázdil fotografie zo stretnutia s prezidentom. Aby navodil veselšiu náladu, tak nečakane preklikol do priečinka s dovolenkami. Spoločné fotografie vyvolali na Luciinej tvári úprimný úsmev.

„Ozaj, sľúbil si mi, že mi porozprávaš, ako si sa zoznámil s mamou. Pamätáš si? Na poslednej dovolenke, keď si vytriezvel z nočného výjazdu na lodi. Pamätáš?“

„Pamätám, ale choď najprv hore pozrieť mamu. Niečo pre teba chystá, ale nič som nepovedal.“

„Nezahováraj! Tak prezrad' mi konečne, ako si sa buchol do mamy. Tááák...“

„Spisovne sa hovorí zamilovať. Buchnúť sa môžeš nanajvýš tak do stola.“

„Nezahováraj otec, chcem poznať tvoj príbeh. Mama si povie jej príbeh a potom si porovná, kto viac preháňal. Tak?“

„Choď hore, lebo prídeš o veľké prekvapenie.“

Lucia prestala naliehať, lebo fotografie z dovoleník ju úplne pohltili. Keď otec opäť prepol na nechutne preplnené stoly v prezidentskom paláci, vybehla hore na poschodie, aby sa zvitála s mamou. Ticho šramotila v spálni, zjavne ju svojou nečakanou prítomnosťou zaskočila.

„Ahoj, mami. Počula som, že sa v tomto dome skrýva nejaké veľké prekvapenie. Nevieš o tom niečo?“

„Lucia, už si doma?“ zatvárila sa flegmaticky Simona Mayerová pred svojou dcérou a rýchlo strčila do skrine veľkú krabicu. „Zvládla si všetko podľa plánu? A čo nový pán farár? Nezabudla si ho pozvať?“

„Nezabudla... Ozaj, pred chvíľou som páčila z otca informácie, ako ste sa zoznámili. Nepovieš mi svoju verziu? Prosím... Aspoň budem mať o čom klebetiť s babami na diskotéke.“

„Ale, Lucia, nemôžeme to nechať na voľnejšiu chvíľu? Zajtra je Štedrý večer a vieš veľmi dobre, že je treba zariadiť milión maličkostí... Ako si zvládla nápor v stacionári?“ odpútavala pozornosť od šteklivej témy.

Lucia sa z okna zahľadela do záhrady. „Ako vždy, bezo mňa by to nezvládli,“ pochválila samu seba. „Dorota mi pomáhala celý deň. Po obede sa pri nás zastavil nový pán farár a chválil nás do nebies. Dorota bola z neho celá uveličená. Mne sa zdal trochu vyplašený. Vysoký robustný chlap, ale vyplašený. Mala som pocit, že mu naša spoločnosť nevonía. Dorota nás aj vyfotila. Jačala ako vždy, tak som nemala priestor sa s ním lepšie porozprávať.“

Vytiahla z vrečka malú farebnú fotografiu a hodila ju na posteľ. Potom sa opäť otočila a kochala sa pohľadom na spiacu záhradu, do ktorej sa vkrádal zimný podvečer. Dívala sa na ňu rada od malička. Často to bol posledný vnem pred hlbokým spánkom. A v lete jej počítanie čerešní na strome pomáhalo zaspáť.

„Mama, ja som už dnes úplne hotová...“ Chcela ešte dodať, že ide spať a keby volali jej kamarátky... „Mama! Mama!“

Nechápala, prečo nepočula žiadny zvuk, keď sa telo jej matky zošuchlo na zem vedľa posteľe.

Samotný stav bezvedomia ju ani tak nedesil, v stacionári bola na podobné nevoľnosti zvyknutá. Ale u jej vitálnej matky!?

„Mama! Okamžite vstaň!“ kľakla si k jej telu a vankúš podsunula pod jej hlavu. Po prvotnom šoku začala racionálne uvažovať, ako ju to naučili pri charitatívnej činnosti s bezdomovcami. Nevedela nájsť svoj mobil, ale našťastie do spálne vkročil jej otec. Pomohol jej položiť trasúce sa telo na posteľ a poslal ju pred dom, aby čakala záchranku.

„Toto mi teraz nerob!“ povedal jemne Adrián Kubík svojej žene. „Práve som sa chystal vyrozprávať našej dcére, ako sme sa zoznámili. Pamätáš... Na chladnej chodbe...“

Telo jeho manželky sa triaslo v nepravidelných intervaloch. V jednej ruke krčovito zvierala malú fotografiu s podobizňou nového pána farára. Adrián jej ju s ťažkosťami vytrhol a pri pohľade na urasteného chlapa v cirkevnom habite pochopil, že minulosť ich dobehla oboch nepripravených.

KAPITOLA I

Rozhodnutie

Chodba bola chladná a neosobná.

Presne taká, na akú sme zvyknutí v starých objektoch postavených po vojne. Dlhá chodba s veľkými oknami po ľavej strane a nekonečné množstvo veľkých dverí po pravej. Cez kovové rámy okien mierne prefukovalo. Zimný studený decembrový vzduch sa dral z vonku do vnútra cez škáry medzi rámami okien a ostením. Moje telo, skromne oblečené, to ihneď pocítilo, len čo som do chodby vstúpil. Našťastie som do tohoto neútulného priestoru vstupoval už po piaty raz, takže som sa nemusel pristavovať pri žiadnych dverách a študovať ošarpané cedulky na dverách, ktoré sa pod chvíľou menili. Z kancelárií prenikala na chodbu tlmená zmes mužských i ženských hlasov. Pri pohľade na pestrofarebné vizitky na dverách musel každý okoloidúci nadobudnúť dojem, že naša spoločnosť je v najväčšom rozkvetu a podnikanie si konečne našlo svoje stabilné hniezdo.

Dvere do kancelárie advokáta Lukscheidera boli až na samom konci chodby. Pred dverami bola našťastie stará drevená lavica, aké vídať v súdnych priestoroch. Sadol som si na ňu a pokorne čakal. Báľ som sa zaklopať. Za posledné mesiace som sa poučil a vedel som, že naši právnici sú rôzni, ale jednu vlastnosť majú spoločnú: spupnosť, akú nevidieť v žiadnej inej profesii. Kto nepochopil a nerešpektoval túto ich zlú vlastnosť, mal to u nich prehrané. Moja pokora, s ktorou som si sadol poslušne na lavicu, mala ešte niekoľko príčin. Za posledné mesiace som padol tak hlboko, že som sa chyťal každého pomyselného stebielka, ktoré som uvidel vo svojom blízkom okolí. A dnes to stebielko bola kancelária ombudsmana, respektíve jeho externá bezplatná právna poradňa, umiestnená v komerčnej advokátskej kancelárii.

Právna poradňa ombudsmana bola financovaná z peňazí daňových poplatníkov a ja som mal nádej, ako stovky ďalších nešťastníkov, že sa v mojej kauze predsa len niečo pozitívne udeje. Stále som veril v malý zázrak. Aspoň taký, ktorý by mi viac naplnil žalúdok a dohodil prácu, ktorá by ma posunula medzi civilizovanejšiu časť obyvateľstva. Zatiaľ som sa musel uspokojiť s nocľahárňou v dennom stacionári a postávaním na rohu obchodného domu s časopisom NOTA BENE, ktorého predaj mi prinášal drobnú almužnu.

Za dverami advokátskej kancelárie sa asi živo diskutovalo, lebo hlasy boli čoraz zrozumiteľnejšie a ostrejšie. Pristúpil som bližšie k dverám a v istej chvíli som chcel aj zaklopať, ale intuícia mi zdržala ruku a radšej som si sadol späť na drevenú lavicu. Dobré som urobil. Dvere sa prudko otvorili a zrazu sa predou mnou objavila mladá žena, nakrátko ostrihaná, s chudými nohami, ale s ostrým, ba až bojovným výrazom v tvári. V rukách držala peknú kôpku spisov, zrejme súdnych. Ešte vo dverách nahnevane otočila hlavu späť do kancelárie a ráznym hlasom zakričala: „Netušila som, že sa pridáš k tomu gaunerovi! Pamätaj si, že všetky tie špinavosti, ktoré vynesiem z tejto kancelárie, ťa raz dobehnú!“

Chcela odhodlane vykročiť, ale oceľový prah dverí sa nestotožnil s jej vysokými podpätkami. Ľahké potknutie spôsobilo, že niekoľko spisov sa hladko zošuchlo na zem. Pristáli na špinavej podlahe tak jemne, že ani jedna z písomností sa neotvorila. Lesklé obaly sa kĺzali navzájom po sebe a niekoľko z nich narazilo na moje nohy.

Neznáma žena oduto pozrela najprv na spisy a potom na mňa. Nečakal som na jej prosbu a uchopil som písomnosti bezpečne do svojich rúk. Netušil som, že žiadna prosba nemala prísť. Jej lesklé lodičkové topánky prešli so vznešenou pýchou okolo mňa a strácali sa v hĺbke studenej chodby. Vtedy už pri mne pristáli ďalšie topánky, tentoraz špinavé mokasíny a patrili advokátovi Lukscheiderovi. Nervózne

zhodnotil situáciu. Najprv chcel niečo zakričať za tou ženskou, ale nakoniec odovzdane mávol rukou, aby mi ju vzápätí, s akousi otcovskou starostlivosťou, položil na plece.

„Pán Kubík, vy ste presný ako hodinky. Ale teraz ma dobre počúvajte. Osud nám mužom niekedy nepraje. Poznáte to veľmi dobre. Viete, o čom hovorím. Takže... Videli ste tú ženskú, čo vyšla z kancelárie?“

Bola to zbytočná otázka. A vôbec, akosi sa mi jeho pohľad nepozdával. Nemal som o advokátoch bohvieako dobrú mienku, ale pohľad advokáta Lukscheidera neveštil vonkoncom nič dobré. V kostiach som cítil nepríjemnosti.

„Tak táto ženská,“ pokračoval pomaly Lukscheider, „bola ešte donedávna súčasťou našej advokátskej kancelárie.“ Urobil odmlku, ako by čakal, až strávim jeho nie príliš potešujúcu správu. „Aj keď sme sa rozišli v zlom,“ pokračoval dôstojne a opäť sa ohliadol za odchádzajúcou bývalou kolegyňou, „nechali sme jej na vybavenie niektoré kauzy. Tá vaša je niekde tu medzi nimi,“ a ukázal prstom na lesklé spisy, ktoré som držal v rukách. „Rád by som vám pomohol, hlavne ako muž mužovi, ale osud je niekedy mrchavý. A vašim osudom je ženská, ktorá práve vyletela z týchto dverí. Asi vám nezostáva nič lepšieho, len sa za ňou rozbehnúť a presvedčiť ju, aby si vás zaradila do programu. Tu už je zbytočné postávať.“

Chvíľu pozoroval, či som pochopil, potom sa škodoradostne pousmial a zabuchol za sebou dvere. Boli to obyčajné drevené dvere a ja som cítil, že aj ony sa mi vysmieávajú.

Pôvodne som si chcel sadnúť opäť na drevenú lavicu a pohľadať svoj spis, ale s hrôzou som si uvedomil, že vôbec neviem meno urazenej a vyhodenej advokátky. Ani neviem, kde má kanceláriu a či vôbec nejakú má. Lukscheiderove slová vyznievali dosť cynicky, v konečnom dôsledku mal pravdu. Súdne spisy v mojich rukách nič neznamenali. Bolo nutné presvedčiť advokátku, aby sa ich ujala.

Chodbu som preletel za pár sekúnd. Na prízemí mi jeden spis vypadol z ruky a ja som sa musel zastaviť, lebo som nevedel, či to nie je práve moja kauza.

Na ulicu som vyletel celý zadychčaný. Mestská premávka bola v plnom prúde. Po chodníku kráčalo niekoľko zamyslených chodcov. Advokátku som nevidel, jej klopajúce lodičky by ju ihneď prezradili. Moju bezradnosť vyriešila spomienka na advokáta Lukscheidera, ktorý ma raz priviezol autom. Zaparkovali sme vo dvore! Preletel som cez vrátnicu a zanechal za sebou jačiaceho vrátnika, ktorý sa dožadoval dokladu totožnosti. Zbehol som do suterénu a postranným schodiskom som sa dostal na dvor. Niekoľko sekúnd som pozoroval všetky odstavené autá.

Uvidel som ju. Stála pri červenom Volkswagene a na niečo hromžila. Bol to vysoký podpäťok na pravej nohe, čo sa jej zaboril do snehu, pod ktorým bola kanalizačná mreža. Pri trhnutí nohy sa podpäťok zlomil a teraz visel na topánke len na niekoľkých vláknach. Advokátka si ho zúrivo odtrhla a chcela ho odhodiť. Bola taká pohrúžená do seba a taká nahnevaná, že ani nezbadala, ako som sa k nej v tichosti pripliechl. Na moje počudovanie som necítil v ovzduší žiadnu vôňu po drahej voňavke. Aj jej oblečenie dýchalo striedmosťou a akousi škrobenosťou.

„A čo môj prípad?“ opýtal som sa rozhodne. „Som tu už piaty raz a ešte stále sme sa nedopracovali k mimoriadnemu dovolaniu na najvyšší súd. Mám právo na bezplatné právne služby...“

Ticho zahrešila a vražedným pohľadom si ma premerala. V jej pohľade bolo toľko nenávisť, že to stačilo na celý rok. V poslednom roku som sa stretol s mnohými bezdomovcami, ktorí mali dosť dôvodov na nenávisť. No napriek tomu dokázali tlmiť svoje emócie. Necítil som z ich chovania toľko zloby, ako z advokátky, ktorá stála tesne pri mne a rozmýšľala, ako sa ma zbaviť.

„Chodte sa sťažovať k Lukscheiderovi!“ vykričla piskľavým hlasom. „Ja teraz žiadne právne služby neposkytujem! A zapíšte si za uši, že hovoriť advokátovi o práve je neskutočná drzosť! Mám nádej, že ste moju dobre mienenú radu pochopili?“

Siahla na kľučku, otvorila dvere na šoférovej strane a vstúpila. Ja som zatiaľ sedel na zadnom sedadle a pevne držal spisy. Vedel som, že nemám čo stratiť. Posledný rok môjho úbohého života ma naučil drzosti, bez ktorej by som neprežil. A v aute bolo celkom príjemne, dokonca som nejakú vôňu aj zacítil.

Chcela naštartovať, ale moja prítomnosť na zadnom sedadle ju zjavne rozladila. Pokrútila hlavou, vystúpila a otvorila dvere pri mne. Lenže ja som sa medzitým presunul na opačnú stranu sedadla. Keď to zbadala, zabuchla dvere a obišla auto. Medzitým som sa však opäť presunul. Otvorila a chvíľu bezradne stála pri dverách, potom strčila hlavu dnu a zlostne zrevala: „Okamžite vypadni z môjho auta! Už aj, lebo zavolám políciu!“

Ak si myslela, že slovko polícia ma zastraší, tak sa strašne mýlila. V mojej mizérii bola táto hra na mačku a myš celkom príjemným rozptýlením, aj keď som v duchu hromžil na všetkých advokátov a ich aroganciu, vďaka ktorej sa polovica ľudstva nevie dopátrať pravdy a domôcť svojich práv.

„Máš sa ujať mojej kauzy,“ odvrkol som tvrdohlavo. Tykanie som prijal s nadšením. „Si zodpovedná za môj prípad. Dokonca si zaň platená. Tak povedal pán advokát Lukscheider,“ dodal som zanovito.

Treskla dverami a sadla si za volant. Otočila sa ku mne a zjavne mi chcela povedať niečo ostré. Bolo vidieť, že bojuje sama so sebou a nevie, ako ďalej. Pozrela sa na hodinky.

„Nebudem sa s vami teraz naťahovať. Musím niečo veľmi súrne vybaviť, ale potom pôjdem rovno na políciu a postarám sa, aby vás aspoň na týždeň zavreli za obťažovanie! A otvorte si okno, smrdíte ako tchor!“

Jej prechod na vykanie bol účelový, mohla mi viac nadávať a kydať na mňa. Vykaním súčasne zakrývala svoju bezradnosť.

„A čo moja kauza?“ nedal som sa.

„Seriem ti na tvoju kauzu!“

„Si predsa dáma...“ Už ma jej striedanie tykania a vykania unavovalo.

„Seriem vám na dámu, seriem vám na Lukscheidera, seriem vám na celý svet! Rozumel si?“ Naštartovala auto a prudko vycúvala z parkoviska.

Nasledujúca jazda mi pripomínala začiatky v autoškole. Vozidlo sa kĺzalo po šmykľavej vozovke. Zrejme bola posolená technickou soľou, ale nočný mrazík vytvoril na ceste súvislý film, ktorý bol rozmočený v miestach, kde vodiči častejšie brzdili.

Sedel som ticho na zadnom sedadle a pozeral som sa na šedé mestské budovy, ktoré sme míňali. Netušil som, kam mierime. Bolo mi jasné, že dnešnú noc nebudem spať v ubytovni, ktorú v zimnom období pre bezdomovcov zriadilo mesto v jednej z okrajových častí. Budem musieť improvizovať. Nebude to po prvý raz. Teraz bola najdôležitejšia moja kauza. Už pridlho spala v advokátskej kancelárii. Musel som sa pohnúť ďalej, lebo rok potulovania v radoch bezdomovcov bol prikrutý trest.

Aby som nevzbudil pozornosť advokátky, nenápadne som zdvihol voľnú ruku a ešte nenápadnejšie som vtiahol vzduch do nosných dierok. Nepocítil som žiadny zápach. Prečo potom tá poznámka o tchovi? Pri príchode do ubytovne vedie prvá cesta pod sprchu. Po celodennom túlaní sa po uliciach mesta je to najkrajší pocit dňa, keď na moju hlavu dopadá teplý prúd vody. Takže aký tchor?

Vozidlo sa pustilo prudko hore kopcom. Mierili sme na Kolibu, do najluxusnejšej časti Bratislavy. Tento výbežok nad Bratislavou bol začiatkom dlhého horského masívu. Karpaty sú rajom pre vinárov,

lesnú zver a v poslednom storočí aj pre zbohatlíkov, ktorí si luxusné vily stavali tesne vedľa seba. Hustota nevkusných budov dosiahla taký stupeň, že cez jednotlivé uličky bolo možné prejsť len jedným smerom.

Pred jednou z takýchto vĺ sme zastavili. Zježili sa mi všetky chlpy na tele. Vyholené hlavy ochrankárov a ich hrubé krky mi pripomenuli nedávnu minulosť. Ešte pevnejšie som zovrel spisy v náručí a trochu som sa prikrčil.

Advokátka vyštartovala z auta s tvárou neskutočne nahnevanej fúrie. Úplne zabudla na zlomený podpätok na pravej nohe. Rútila sa na ochrankárov a ja som mal zlé tušenie, že to nedopadne dobre. Moja nedávna minulosť ma dobehla v celej svojej nahote. Na tele som pocítil nepríjemnú triašku a po prvý raz som držal rozzúrenej advokátke palce.

*

Chodba bola chladná a neosobná.

Po dlhej ceste z Milána v slabo vykúrenom rýchlíku som cítila bolesť po celom tele. Posledné hodiny cesty sa vliekli neuveriteľne pomaly. Vidina teplej periny a horúceho grogu ma držala pri zmysloch. Niekoľkokrát som si premietla priebeh rokovaní v Miláne a nechápala som, prečo tá komplikovaná cesta rýchlíkom. Akoby nebolo jednoduchšie zaplatiť jednu spiatočnú letenku.

Moja nedôvera nad výberom dopravného prostriedku sa znásobila počas cesty, lebo som sa nevedela dovolať manželovi. Denis bol úzkostlivý, mobil mával zapnutý nonstop. Jeho nedostupnosť mi vrtala hlavou celou cestou späť a ani nejasné odpovede kolegu Lukscheidera mi náladu nezlepšili. Keď sa zjavil na železničnom nástupišti a ľavou rukou si nervózne hladil hladko oholenú bradu, vedela som, že je zle. Niečo sa stalo!

„Stalo sa niečo Denisovi?“ opýtala som sa nedočkavo.

Lukscheider chytil nervózne kufor a snažil sa tváriť, že dav pasažierov mu bráni čokoľvek vysvetľovať. Svojím spôsobom mal pravdu, nemalo zmysel rozvíjať rozhovor uprostred hlučného davu, ktorý sa ponáhlal z chladného železničného výstupišťa. Mrzuté tváre cestujúcich mi dávali za pravdu, že vykurovanie vo vlaku bolo úbohé, čo ma, ako aj ostatných, nemilo prekvapilo. Cestu v medzinárodnom rýchliku som si predstavovala inak.

Lukscheider sa nenápadne pretláčal vpred, nechcel dať najavo, že kufor je plný a dosť ťažký. V Miláne som využila hluchú prestávku v rokovaní a nakúpila som niekoľko handier pre seba i pre Denisa. Nechcelo sa mi vláčiť dva kufre, tak som to všetko spratala do jedného. Výsledok môjho pragmatického úsilia visel teraz v Lukscheiderovej ruke. Za normálnych okolností by určite zastal, zahrešil si a prehodil si kufor do druhej ruky. Za normálnych okolností.

Vo veľkom železničnom vestibule som ho dohonila a nekompromisne mu položila ruku na plece.

„Počuj, Karol, teraz už dosť, prestaň sa hrať na schovávačku! Vyklap, čo sa stalo! Je niečo s Denisom? Stalo sa mu niečo? Nemôžeš ma takto napínať...“

Karol Lukscheider sa nechotne zastavil, položil kufor na podlahu a nervózne sa poobzeral. Bolo na ňom vidieť, že kufor ho dobre zmorodoval, len si to nechcel priznať.

„V prvom rade...“ opäť sa poobzeral, „nemusíš sa báť o Denisa. Je zdravý a darí sa mu dobre. Až veľmi dobre! Je v plnom nasadení, kancelária šliape ako nikdy predtým.“

„Tak načo toľko tajomstiev?“ nechápala som. „Tváriš sa, ako keby sa zrútil celý náš právny systém. Pokiaľ je Denis v poriadku a nehlásili koniec sveta, tak prečo sa tváriš ako čerstvo vykysnuté cesto? Ja mám pre vás samé dobré správy. Moja misia v Miláne dopadla nad očakávanie.“

Lukscheider skrivil tvár. Bolo zrejmé, že nevie, ako mi oznámiť niečo nepríjemné. Snažil sa nájsť prijateľnú formu. Netušila som, že jeho ďalšie slová budú pre mňa studenou sprchou.

„Simonka, nerád ti to hovorím takto, na stanici, ale počas tvojej neprítomnosti sa udiali veci, ktorým ani ja celkom nerozumiem.“ Opäť sa poobzeral, čo mi už pripadalo smiešne. V agende sme nemali žiadne háklivé kauzy z podsvetia, tak mi bolo záhadné, čoho sa vlastne bojí.

„Urob skratku,“ použila som svoj obľúbený výraz. „Čo ste niečo prestrelili vo firme? Alebo prišla daňová kontrola? Von s tým!“

„Bola si vylúčená, našťastie podmienenčne, z advokátskej komory.“ Hlboký nádych som mu dopriala len vďaka dlhoročnej spolupráci. „Dôvod: kauza Štátne lesy. Ale to je ten najmenší problém.“ Opäť nádych, sprevádzaný vyplašeným výrazom v tvári. „Denis zvolal mimoriadne valné zhromaždenie a na ňom presadil, aby si bola zbavená prokúry. A ak si teraz myslíš, že si sa dopyčula najhoršiu správu, tak si na veľkom omyle.“ Chcel sa nadýchnuť, ale bolo vidieť, že to chce mať za sebou. „Denis podal žiadosť o rozvod a zabarikádoval sa vo vašej vile s tou...“ Urobil krátku prestávku. Pozoroval ma a zrejme si myslel, že sa zosuniem na podlahu. „Ja neviem, ako to je medzi vami, ale to už nie je môj problém. To si musíte vydiskutovať vy dvaja. Poďme teraz do kancelárie, odovzdám ti kauzy, ktoré ti ponechala dozorná rada. Tým sa moje poslanie skončí.“

Otočil sa, vzal opäť do ruky môj ťažký kufor a zamieril si to k východu. Tentoraz som sa ja ustráchané obzrela po vestibule a pochopila som, že hľadám Denisa. Stojí niekde na blízku? Túto otázku si zrejme kládol aj Lukscheider.

Nabrala som posledné zvyšky svojich síl a prispôsobila sa rezkému kroku Karola Lukscheidera. Bol to a ešte stále je manželov kamarát, s ktorým tvoril už desať rokov nerozlučnú advokátsku dvojicu. Keď som sa vydala za Denisa, zobral ma Karol na vedomie, ale tým sa naše